

Католицитѣ изъ пловдивско сж били по-рано богомилски еретици (павликени), а въ Сливенъ не се чува нищо за слѣди отъ тия срѣднѣвѣковни български сектанти. Въ навечерието на падането на българското царство, Сливенъ е билъ единъ мѣнастирски, чисто православенъ центъръ. Прѣминаването прѣзъ него, въ врѣмето на царь Александра, на двама адамити или исихасти, на пѣтъ за Търново, не е оставило никакви спомени въ града, а още по-малко — богомилски слѣди.

Въпросътъ за католишки слѣди въ сливенско визира и тоя за вѣроятни идвания на извѣстнитѣ привилегировани търговци рагузяни въ Сливенъ. Собствено, тѣ сж били първитѣ съятелѣ на католицизма въ България слѣдъ заробването ни. По подражание на тѣхъ, видни българи отъ западния край, особно отъ чипровско и никополско, се зачуватъ съ прѣзимена окончающи на ичъ (Парчевичъ, Пѣячевичъ и т. н.) или на усъ (Деодатусъ, Никополитанусъ) и т. н., тѣй както останалитѣ българи си погръчваха имената: Кръстевъ — Ставриди, Ивановъ — Иоанидисъ и т. н.

Въ *Acta Bulgaria Ecclesiastica* на унгарския българинъ Ферменджиу нѣма нищо за католицизмътъ въ югоизточна България и специално въ Сливенъ.

Съвсѣмъ друго бѣ униятското движение въ Сливенъ и между сливенци отъ срѣдата на миналия вѣкъ; то бѣше чисто народно, а не религиозно вѣние. Насочено за по-скорошно извоюване на черковни правдини, то се спрѣ съ самото реализиране на послѣднитѣ. За протестантизмътъ въ България до първата четвъртъ на XIX-я вѣкъ и дума не може да става. Американски мисионери, ако и да сж натоварили двама сливенски свещеника да прѣведатъ евангелието на български (около 1825 г.), едва ли сж стѣпвали въ Сливенъ, а още по-малко да сж оставили какви и да е послѣдователи тукъ. Прѣводътъ пропада, а мисионерство въ Сливенъ не се чува дори до освобождението, ако и слѣдъ кримската война нѣкои протестански мисионери да боравяха въ близкитѣ на Сливенъ градове — Ям-

Кужо сж били двамата братя: „Симийонъ“ и Х. „Тодоръ“ — единиятъ отъ Клуцохоръ, а другиятъ отъ Сливенъ. Дѣдо Симеонъ „се мѣтналъ на майка си“, обичалъ Бакхуса и оставилъ дълбоки спомени между съврѣменницитѣ си за своята скромность и честность.